

Velkolepé vyhlášení zákona Izraelcům

Bůh poctil Hebreje tím, že je učinil strážci a opatrovníky svého zákona; zákon však měl být zachován pro celý svět jako svatý odkaz. Příkázání Desatera jsou vhodná pro veškeré lidstvo a byla dána pro všechny, aby se z nich učili a řídili se jimi.

Krátce potom, co se Izraelští utábořili u Sinaje, byl Mojžíš vyzván, aby vstoupil na horu a setkal se tam s Bohem. Mojžíš vystoupil sám po strmé, neschůdné stezce a přiblížil se k oblaku, který označoval Boží přítomnost. Izrael se nyní měl dostat do úzkého a zvláštního vztahu k Nejvyššímu - měl být postaven jako církev a jako národ pod Boží vládou. Poselství, které měl Mojžíš od Boha vyřídít lidu znělo:

"Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás k sobě. Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým." (2 Moj 19,4-6)

Mojžíš se vrátil do tábora, dal svolat starší Izraele a opakoval jim božské poselství. Jejich odpověď zněla: "Budeme dělat všechno, co nám Hospodin uložil." (2 Moj 19,8) Tak vstoupili v svatou úmluvu s Bohem a zavázali se, že ho přijímají za svého vládce a stávají se v určitém smyslu poddanými jeho moci. Mojžíš pak znovu vystoupil na horu a Hospodin mu řekl: "Hle, přijdu k tobě v hustém oblaku, aby lid slyšel, až s tebou budu mluvit, a aby ti provždy věřili." (2 Moj 19,9) Když se Izraelští setkávali cestou s obtížemi, dávali se jimi strhnout k reptání proti Mojžíšovi a Áronovi a obviňovali je, že vyvedli zástupy Izraelských z Egypta, aby je zahubili. Bůh chtěl poctit Mojžíše před Izraelskými a naznačit tím, že jeho radám mají plně důvěřovat.

Bůh chtěl vyhlásit svůj zákon za velkolepých a strašných okolností, aby tím projevil jeho vznešený ráz. Lid si měl dobře zapamatovat, že na všechno, co souvisí s Boží službou, je nutné pohlížet s největší úctou. Hospodin řekl Mojžíšovi: "Jdi k lidu a dnes i zítra je posvěcuj; ať si vyperou pláště a ať jsou připraveni na třetí den, neboť třetího dne sestoupí Hospodin před zraky všeho lidu na horu Sínaj." (2 Moj 19,10.11) Těchto tří dnů měli všichni využít k slavnostní přípravě, dříve než předstoupí před Hospodina. Musí zbavit sebe i svůj oděv veškeré nečistoty. A protože Mojžíš ukáže na jejich hříchy, měli se kát, postit se a modlit, aby i jejich srdce byla očištěna od vší nepravosti.

Přípravy byly podle pokynu vykonány; a podle dalšího příkazu nařídil Mojžíš, aby kolem hory byla zřízena ohrada, aby ani člověk, ani zvíře nevstoupilo na posvátnou půdu. Kdyby se kdokoli odvážil jen se jí dotknout, bude potrestán okamžitou smrtí.

Zrána třetího dne byly zraky všeho lidu upřeny na horu; její vrchol zakrýval hustý mrak, který stále více houští a tmaví. Oblak klesal, až zahalil celou horu v temné a strašné tajemství. Pak zazněl zvuk jako troubení na pozoun, který upozornil lid, že přichází Bůh. Mojžíš zavedl lid až k úpatí hory. Z husté tmy vyšlehy prudké blesky a zaznělo dunění hromu, které okolní vrcholy hor několikanásobně vracely. "Celá hora Sínaj byla zahalena kouřem, protože Hospodin na ni sestoupil v ohni. Kouř z ní stoupal jako z hutě a celá hora se silně chvěla." "Zvuk polnice víc a více sílí." (2 Moj 19,18.19) Znamení Boží přítomnosti byla tak strašná, že zástupy Izraelských se chvěly strachem a padaly na tvář před Hospodinem. I Mojžíš zvolal: "Třesu se hrůzou a děsem." (Žid 12,21)

Pak hřmění ustalo, umlklo troubení, země se uklidnila. Nastala chvíle slavnostního ticha a pak zazněl Boží hlas. Promluvil z husté tmy, která ho zahalovala, obklopený družinou andělů; z vrcholu hory oznámil Hospodin svůj zákon. Mojžíš popisuje tento výjev takto: "Hospodin přišel ze Sinaje, jako slunce jim vzešel ze Seíru, zaskvěl se z hory Páranu, přišel s desetitisíci svatými, po jeho pravici jim z ohně vzešel Zákon. Ano, lidská pokolení jsou mu milá. Všichni jeho svatí jsou v tvé ruce, přivinuli se k tvým nohám, budou se učit z tvých řečí." (5 Moj 33,2.3)

Hospodin se zjevil ve strašném majestátu nejen jako soudce a zákonodárce, ale i jako milosrdný ochránce svého lidu: "Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví." (2 Moj 20,2) Ten, kterého Izraelští poznali jako svého Vůdce a Vysvoboditele, který je vyvedl z Egypta,razil jim cestu mořem a potřel faraóna s jeho vojsky a který tím prokázal, že je nade všechny egyptské bohy, ten nyní oznamoval svůj zákon.

Zákon nebyl tehdy vydán jen a výhradně pro Hebreje. Bůh poctil Hebreje tím, že je učinil strážci a opatrovníky svého zákona; zákon však měl být zachován pro celý svět jako svatý odkaz. Příkázání Desatera jsou vhodná pro veškeré lidstvo a byla dána pro všechny, aby se z nich učili a řídili se jimi. Deset příkázání, krátkých, obsažných a směrodatných, obsahuje povinnosti člověka k Bohu a k bližním; všechna příkázání vycházejí z velké základní zásady lásky. "Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí a miluj svého bližního jako sám sebe." (Luk 1é,27; viz též 5 Moj 6,5.6; 3 Moj 19,18) V deseti příkázáních jsou tyto zásady podrobně rozvedeny a přizpůsobeny lidským podmínkám a poměrům.

"NEBUDEŠ MÍT JINÉHO BOHA MIMO MNE." (2 Moj 20,3)

Hospodin, věčný, jsoucí a nestvořený, zdroj a udržovatel všeho, je jediný, kterému přísluší nejvyšší úcta a zbožňování. Člověku se zapovídá, aby svou lásku a svou službu věnoval něčemu jinému na prvním místě. Holdujeme-li čemukoli, co zmenšuje naši lásku k Bohu nebo nám brání ve službě Bohu, pak z toho činíme božstvo.

"NEZOBRAZÍŠ SI BOHA ZPODOBENÍM NIČEHO, CO JE NAHOŘE NA NEBI, DOLE NA ZEMI NEBO VE VODÁCH POD ZEMÍ. NEBUDEŠ SE NIČEMU TAKOVÉMU KLANĚT ANI TOMU SLOUŽIT." (2 Moj 20,4.5)

Druhé přikázání zapovídá uctívání pravého Boha obrazy nebo napodobeninami. Mnohé pohanské národy tvrdí, že jejich obrazy jsou pouhé symboly nebo představy, kterými uctívají božstvo; Bůh však takovou bohoslužbu prohlašuje za hřích. Pokus o zobrazení Věčného hmotnými předměty by snížil představu člověka o Bohu. Mysl člověka by se odvracela od Hospodinovy nekonečné dokonalosti, přitahovaly by ji více výtvořiny než Stvořitel. A jak by klesala představa člověka o Bohu, klesal by i člověk.

"Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující." (2 Moj 20,5) Úzký a posvátný vztah Boha k jeho lidu je představován symbolem manželství. Modlářství je pak duchovním cizoložstvím a Boží nelibost nad modlářstvím je vhodně označena jako žárlivost.

"Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí." (2 Moj 20,5) Děti nevyhnutelně trpí následky rodičovských nepravostí, nejsou však trestány za vinu svých rodičů, pokud se na jejich hříších nepodílejí. Zpravidla se však stává, že děti krácejí ve šlépějích svých rodičů. Jak dědičností, tak vlivem otcovského příkladu pokračují synové ve hříších svých otců. Nesprávné sklony, zvrácené choutky a nedostatek mravnosti, právě jako tělesná nemoc a zrůdnost se předávají jako dědictví z otce na syna až do třetího a čtvrtého pokolení. Poznání této strašné pravdy by mělo člověka odvrátit od cesty hříchu.

"Ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají." (2 Moj 20,6) Druhé přikázání zapovídá uctívání falešných bohů a tím zároveň nařizuje uctívání pravého Boha. A těm, kdo mu věrně slouží, slibuje milosrdenství, a to nejen do třetího a čtvrtého pokolení, jako v případě těch, které stihne Boží hněv za to, že ho nemilují, ale do tisíců pokolení.

"NEZNEUŽÍJEŠ JMÉNA HOSPODINA, SVÉHO BOHA. HOSPODIN NENECHÁ BEZ TRESTU TOHO, KDO BY JEHO JMÉNA ZNEUŽÍVAL." (2 Moj 20,7)

Toto přikázání nejen zakazuje falešné přísahání a obyčejné klení, ale zapovídá také užívat Božího jména lehkovážně a bezstarostně, a nedbat přitom jeho strašného významu. Bezmyšlenkovitým vyslovováním Božího jména v běžném hovoru, dovoláváním se ho v malicherných věcech a častým, nerozvázným opakováním jeho jména zneuctíváme Boha. "Svaté, bázeň budící je jeho jméno." (Ž 111,9) Všichni by se měli zamyslet nad majestátem Boha, jeho čistotou a svatostí, aby si všípili pocit jeho vznešenosti; a jeho svaté jméno by měli vyslovovat s úctou a posvátnou bázni.

"PAMATUJ NA DEN ODPOČINKU, ŽE TI MÁ BÝT SVATÝ. ŠEST DNÍ BUDEŠ PRACOVAT A DĚLAT VŠECHNU SVOU PRÁCI. ALE SEDMÝ DEN JE DEN ODPOČINUTÍ HOSPODINA, TVÉHO BOHA. NEBUDEŠ DĚLAT ŽÁDNOU PRÁCI ANI TY ANI TVŮJ SYN A TVÁ DCERA ANI TVŮJ OTROK A TVÁ OTROKYNĚ ANI TVÉ DOBYTČE ANI TVŮJ HOST, KTERÝ ŽIJE V TVÝCH BRANÁCH. V ŠESTI DNECH UČINIL HOSPODIN NEBE I ZEMI, MOŘE A VŠECHNO, CO JE V NICH, A SEDMÉHO DNE ODPOČINUL. PROTO POŽEHNAL HOSPODIN DEN ODPOČINKU A ODDĚLIL JEJ JAKO SVATÝ." (2 Moj 20,8-11)

Zachovávání soboty nezavádí přikázání jako něco nového, protože bylo ustanoveno již při stvoření. Sobotu je nutné zachovávat na památku Stvořitelova díla. Přikázání ukazuje Boha jako Stvořitele nebe a země a tím odlišuje pravého Boha od všech nepravých bohů. Všichni, kdo zachovávají sedmý den, tím dávají najevo, že uctívají Hospodina. Tak je sobota znamením, že člověk patří Bohu, pokud bude žít člověk n zemi, aby mu sloužil. Čtvrté přikázání je mezi všemi desíti jediné, ve kterém se uvádí jméno Zákonodárce a jeho titul. Je to jediné přikázání, ve kterém je udáno, jaká moc vydává zákon. Tak v sobě zahrnuje Boží pečeť, kterou Bůh vtiskl svému zákonu na důkaz jeho pravosti a závaznosti.

Bůh dal lidem šest dní pro práci a vyžaduje, aby svou práci vykonali v těchto šesti pracovních dnech. Vykonávání nezbytné práce a skutků milosrdenství je v sobotu dovoleno, protože o nemocné a trpící je nutné pečovat v každý čas, ale nepotřebné práce je nutné se přísně vyvarovat. "Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám." Tím však zákaz nekončí: "nepovedeš plané řeči," (Iz 58,13) říká prorok. Ty, kdo v sobotu projednávají své záležitosti nebo osnují plány, pokládá Bůh za přestupníky svého zákona, kteří v sobotu pracují. Abychom skutečně zachovávali sobotu, nesmíme ani svým myšlenkám dovolit, aby se zabývaly věcmi pozemského rázu. A přikázání se vztahuje na všechny, se kterými jsme ve styku. Všichni obyvatelé domu by měli ve svatou sobotu odložit všechny své světské starosti. A všichni pospolu by měli uctívat Boha a sloužit mu v jeho posvátném dnu.

"CTI SVÉHO OTCE I MATKU, ABYS BYL DLOUHO ŽIV NA ZEMI, KTEROU TI DÁVÁ HOSPODIN, TVŮJ BŮH." (2 Moj 10,12)

Rodiče mají právo na větší lásku a úctu, než jakou máme projevovat vůči ostatním. Sám Bůh, který vložil na rodiče odpovědnost za duše svěřené jejich péči, ustanovil, že rodiče budou zastupovat Boha u svých dětí v nejranějších letech jejich života. A kdo odmítá právoplatnou moc svých rodičů, odmítá tím i svrchovanost Boží. Páté přikázání vyžaduje, aby děti nejen prokazovaly svým rodičům úctu a byly jim poslušné, ale také aby je milovaly, byly k nim laskavé, ulehčovaly jim v starostech, střežily jejich dobré jméno, pomáhaly jim a utěšovaly je ve stáří. Toto přikázání požaduje také zachovávání úcty k duchovním a ke všem ostatním, na které Bůh přenesl moc.

"Cti otce svého i matku svou' je přece jediné přikázání, které má zaslíbení." (Ef 6,2) Pro Izraelské, kteří se těšili na brzký příchod do Kanaánu, to byl příslib, že poslušní se budou těšit dlouhému životu v této dobré zemi; příslib má však i širší význam a zahrnuje všechn Boží Izrael, kterému slibuje život věčný na zemi, až bude zbavena kletby hříchu.

"NEZABIJEŠ." (2 Moj 20,13)

Všechny nespravedlivé činy, které ukracují jiným život, nenávisť a pomsta, holdování jakékoli vášni, která působí škodu druhým nebo v nás vyvolává přání, aby druhý utrpěl újmu (protože "kdokoliv nenávidí svého bratra, je vrah" /1 Jan 3,15/), sobecké zanedbání pomoci potřebným nebo trpícím, všechno požitkářství nebo zbytečné strádání nebo

nadměrná práce, která podryvá zdraví - to vše je v menší či větší míře porušení šestého přikázání.

"NESESMILNÍŠ." (2 Moj 20,14)

Toto přikázání zapovídá nejen nečisté skutky, ale i smyslné myšlenky a žádosti a všechno, co je vyvolává. Vyžaduje čistotu nejen ve skutcích, ale i v myšlení a citění. Kristus, který učil Božímu zákonu a vykládal jej, hlásal, že křivá myšlenka nebo křivý pohled je právě takovým hříchem jako nedovolený skutek.

"NEPOKRADEŠ." (2 Moj 20,15)

V tomto přikázání jsou zahrnuty jak veřejné, tak i osobní hříchy. Osmé přikázání odsuzuje olupování lidí a obchodování s otroky, zapovídá dobytčiny války. Odsuzuje krádež a loupež. Vyžaduje naprostou poctivost i v nejmenších věcech denního života. Zapovídá šizení v obchodě a požaduje vyplacení spravedlivé mzdy a zaplacení spravedlivého dluhu. Hlásá, že každý pokus o využití nevědomosti, slabosti nebo neštěstí druhého k vlastnímu prospěchu je zaznamenán v nebeských knihách jako podvod.

"NEVYDÁŠ PROTI SVÉMU BLIŽNÍMU KŘIVÉ SVĚDECTVÍ." (2 Moj 20,16)

Toto přikázání má na mysli jakékoli lhaní, jakýkoli pokus nebo úmysl podvést svého bližního. Lež je projevem úmyslu někoho podvést. Mrknutím oka, posunkem, výrazem tváře je možné lhát právě tak jako slovy. Každé záměrné přehánění, každý posunek nebo výmysl, který má vyvolat mylný nebo přehnaný dojem, ba i podání pravdivých skutečností způsobem, který uvádí v omyl, je lží. Toto přikázání zapovídá jakýkoli pokus o poškození pověsti našeho bližního nesprávným podáním nebo šířením nesprávných domněnek, pomluv nebo výmyslů. Také záměrné potlačení pravdy, které může poškodit druhé, je porušením devátého přikázání.

"NEBUDEŠ DYCHTIT PO DOMĚ SVÉHO BLIŽNÍHO. NEBUDEŠ DYCHTIT PO ŽENĚ SVÉHO BLIŽNÍHO ANI PO JEHO OTROKU ANI PO JEHO OTROKYNĚ ANI PO JEHO BÝKU ANI PO JEHO OSLU, VŮBEC PO NIČEM, CO PATŘÍ TVÉMU BLIŽNÍMU." (2 Moj 20,17)

Desáté přikázání postihuje samý kořen všech hříchů tím, že zakazuje sobecké choutky, které jsou pramenem hříšných skutků. Ten, kdo je poslušný Božího zákona, si ani nepřipustí hříšnou touhu po něčem, co patří jinému, neproviní se nepravostí vůči svým bližním.

Tak znějí posvátné předpisy Desatera, vydané za hřmění a blesků a s podivuhodným projevem moci a majestátu velikého Zákonodárce. Bůh doprovodil vyhlášení svého zákona ukázkami své moci a slávy, aby jeho lid na tuto chvíli nikdy nezapomněl a aby si všípil hlubokou úctu k Tvůrci zákona, Stvořiteli nebe a země. Bůh chtěl ukázat všem lidem posvátnost, význam a neměnnost svého zákona.

Izraelští byli zachvázeni hrůzou. Zdálo se jim, že strašná moc Božího projevu je větší, než mohou vydržet. Když jim byl zjeven velký zákon Boží spravedlnosti, poprvé si jasně uvědomili před tvář svého Boha odpornou povahu hříchu a svou vlastní vinu. Ve strachu a v posvátné hrůze odstupovali od hory a volali k Mojžíšovi: "Mluv s ním ty a budeme poslouchat. Bůh ať s námi nemluví, abychom nezemřeli." Mojžíš jim odpověděl: "Nebojte se! Bůh přišel proto, aby vás vyzkoušel, aby bylo zřejmé, že se ho budete bát a přestanete hřešit." Lid však zůstal stát opodál a s hrůzou sledoval, jak Mojžíš "přistoupil k mračnu, v němž byl Bůh." (2 Moj 20,19-21)

Mysl lidu, zaslepeného a zkaženého otroctvím a pohanstvím, nebyla ještě připravena na to plně ocenit pronikavé zásady deseti Božích přikázání.

Aby lid mohl lépe pochopit a osvojit si zásady Desatera, byly vydány další předpisy, které objasňovaly a rozváděly zásady deseti přikázání. Tyto předpisy byly vlastně právními poučkami, které vydala nekonečná moudrost a spravedlnost a podle kterých měli soudcové vynášet rozsudky. Na rozdíl od deseti přikázání byly sděleny jen Mojžíšovi, který je pak měl oznámit lidu.

První z těchto zákonů se týkal otroků. Za starých časů prodávali někdy soudci do otroctví zločince, v některých případech prodávali věřitelé své dlužníky; také bída přivedla mnohé k tomu, že prodali sebe nebo své děti. Hebrej však nemohl být prodán do otroctví na celý svůj život. Dobu jeho otrocké služby omezoval zákon na šest let; v sedmém roce musel pak být propuštěn na svobodu. Uloupení člověka, úmyslné zabití a vzpoura proti moci rodičů se měly trestat smrtí. Připouštělo se držet otroky neizraelského původu; jejich život i osobnost byly však nedotknutelné. Vražda otroka měla být potrestána; způsobil-li pán svému otroku zranění, i kdyby to byla ztráta jediného zubu, měl otrok právo na propuštění na svobodu. Izraelští byli kdysi sami otroky a nyní, když sami mají otroky, musejí se vystříhat krutosti a útlatku, kterým sami trpěli u svých egyptských pánů. Vzpomínka na vlastní hořkou prorobu jim umožňovala vcítit se do postavení otroků, být k nim vlídní a soucitní a zacházet s nimi tak, jak by sami chtěli, aby se zacházelo s nimi.

Zvlášť mělo být dbáno na práva vdov a sirotek s ohledem na jejich bezmocnost. "Jestliže je přece budeš utiskovat a oni budou ke mně úpět, jistě jejich úpění vyslyším. Vzplanu hněvem a pobiji vás mečem, takže z vašich žen budou vdovy a z vašich synů sirotci." (2 Moj 22,22.23) Cizince, kteří se připojili k Izraelským, je nutné ochránit před křivdami a útlakem. "Nebudeš utlačovat hosta; víte přece, jak bývá hostu v duši, neboť jste byli hosty v egyptské zemi." (2 Moj 23,9)

Zapovídá se brát lichvářské úroky od chudých. Roucho nebo pokrývka, kterou dal chudý do zástavy, je nutné mu do západu slunce vrátit. Kdo se proviní krádeží, musí vrátit dvojnásobek ukradeného. Nařizuje se účta k soudcům správcům, soudci nesmějí překračovat právo, napomáhat špatností a přijímat úplatky. Zapovídá se nactiutrhání a pomluva, ukládá se vlídné zacházení i s osobním nepřitelem.

Znovu se lidu připomíná svatá závaznost soboty. Ustanovují se výroční svátky, ve kterých se všichni izraelští muži shromáždí před Hospodinem, aby mu přinesli své děkovné oběti a první plody své úrody. Byl podán smysl všech těchto opatření: nebyla pouhým svévolným vrchnostenským rozhodnutím, ale byla vydána pro dobro Izraele. Hospodin řekl:

"Budete mými muži svatými," (2 Moj 22,31) hodný svatého Boha.

Tyto zákony měl Mojžíš zaznamenat a pečlivě uchovat jako základ národního práva; spolu s předpisy, které je objasňovaly, byly podmínkou splnění Božího zaslíbení Izraeli.

Hospodin vzkázal pak lidu toto poselství: "Hle, posílám před tebou posla, aby tě opatroval na cestě a aby tě uvedl na místo, které jsem připravil. Měj se před ním na pozoru a poslouchej ho, nevzdoruj mu, neboť přestupky vám nepromine, poněvadž v něm je mé jméno. Když jej však budeš opravdu poslouchat a činit všechno, co mluvím, stanu se nepřitelem tvých nepřátel a protivníkem tvých protivníků." (2 Moj 23,20-22) Vůdcem Izraelských po celou dobu jejich putování byl Kristus v sloupu oblakovém a ohnivém. Sloup byl symbolem Spasitele, který přijde na zemi. Spasitel však byl přítomný, dával příkazy Mojžíšovi pro Izraelské a kráčel před nimi jako jediný zdroj požehnaní.

Když Mojžíš sestoupil s hory, "vypravoval lidu všechna slova Hospodinova a předložil mu všechna právní ustanovení. Všechnen lid odpověděl jako jedněmi ústy. Řekli: 'Budeme dělat všechno, o čem Hospodin mluvil.'" (2 Moj 24,3) **Tento slib spolu s Hospodinovými slovy, která Izraelské zavazovala k poslušnosti, sepsal Mojžíš do knihy.**

Pak přišlo utvrzení smlouvy. Na úpatí hory byl postaven oltář a vedle něho bylo vztyčeno dvanáct sloupů "podle dvanácti izraelských kmenů" (2 Moj 24,4) jako svědectví, že se smlouvou souhlasí. A mládenci, k tomu vybraní, vykonali pak obět'.

Mojžíš pokropil oltář krví obětí, pak vzal "Knihu smlouvy a předčítal lidu" (2 Moj 24,7). Slavnostně opakoval podmínky úmluvy a všichni se mohli svobodně rozhodnout, zdali ji přijmou či nepřijmou. Slíbili už dříve, že budou poslušni Božího hlasu; nyní však slyšeli znění jeho zákona a rozvedení jeho zásad, aby mohli lépe pochopit, co vše smlouva zahrnuje. A znovu odpověděl lid jednomyslně: "Poslušně budeme dělat všechno, o čem Hospodin mluvil." (2 Moj 24,7) "Když Mojžíš všemu lidu oznámil všechna přikázání podle zákona, vzal krev... a pokropil knihu Zákona i všechnen lid. A řekl jim: 'Toto je krev smlouvy, kterou s vámi uzavřel Bůh.'" (Žid 9,19.20)

A pak byly učiněny kroky k ustavení vyvoleného národa pod Hospodinem jako jeho králem. Mojžíš dostal příkaz: "Vystup k Hospodinu, ty, i Áron, Nádab a Abihú a sedmdesát z izraelských starších. Budete se zdálky klanět. K Hospodinu přistoupí jen Mojžíš." Zatím co lid se na úpatí hory modlil, přistoupili vybraní mužové k hoře. Sedmdesát starších mělo Mojžíšovi pomáhat vládnout Izraeli; Bůh vložil na ně svého Ducha a popřál jim pohled na svou moc a velikost. "Uviděli Boha Izraele. Pod jeho nohama bylo cosi jako průzračný safír, jako čisté nebe." (2 Moj 24,1.10) Nespatřili Boha, viděli však nádheru jeho přítomnosti. Předtím by pohled na Boha nebyli mohli přežít; projev Boží moci je však naplnil bázní a přiměl je k pokání; přemýšleli nad vznešeností, čistotou a milosrdenstvím Božím, až se mohli přiblížit tomu, který byl předmětem jejich přemýšlení.

Mojžíš a "Jozue, který mu přisluhoval", se pak vypravili, aby se setkali s Bohem. A protože se měli vrátit až za delší dobu, ustanovil Mojžíš Árona a Huru, aby ho zastupovali za podpory starších. "Mojžíš tedy vystoupil na horu a horu přikryl oblak. A Hospodinova sláva přebývala na hoře Sinaji." Šest dní zahaloval oblak horu jako znamení Boží přítomnosti, ale Bůh se nezjevil, ani nezjevil svou vůli. Po tuto dobu očekával Mojžíš výzvu, aby předstoupil před Nejvyššího. Dostal příkaz: "Vystup ke mně na horu a pobuď tam." (2 Moj 24,15.16.12) Mojžíšova trpělivost a poslušnost byla v těchto šesti dnech podrobena zkoušce, Mojžíš však neztratil trpělivost, neumdlával a neopustil své místo. Šest dní čekání bylo pro něho dobou přípravy, dobou přísného sebezpytování. Ani tento Boží služebník, který se těšil Boží přízni, nemohl se náhle přiblížit Bohu, protože by nevydržel projev jeho vznešenosti. Šest dní potřeboval k tomu, aby zpytoval své svědomí, rozjímal a modlil se a tak se připravil k setkání se svým Stvořitelem.

Sedmého dne byla sobota a Mojžíš byl vyzván, aby vstoupil do oblaku. Před zraky všeho Izraele se oblak otevřel a Hospodinova sláva vyšlehla jako spalující oheň. "Mojžíš vstoupil doprostřed oblaku. Vystoupil na horu a byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí." (2 Moj 24,18) Čtyřicet dní pobyl Mojžíš na hoře, nepočítaje v to šest dní příprav. V době šestidenní přípravy byl s Mojžíšem Jozue, spolu jedli manu a pili z "potoka, který stéká z hory" (5 Moj 9,21). Jozue však nevstoupil s Mojžíšem do oblaku; zůstal mimo oblak, očekával Mojžíšův návrat, jedl a pil, zatím co Mojžíš se celých čtyřicet dní postil.

Za svého pobytu na hoře dostal Mojžíš příkaz, aby dal vystavět svatyni, ve které se Boží přítomnost projeví zvláštním způsobem. "Ať mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich." (2 Moj 25,8), zněl Boží příkaz. Po třetí bylo zdůrazněno svěcení soboty. "To je provždy platné znamení mezi mnou a syny Izraele," prohlásil Hospodin, "abyste věděli, že já Hospodin vás posvěcuji. Budete dbát na den odpočinku; má být pro vás svatý... Každý, kdo by v něm dělal nějakou práci, bude vyobcován ze společenství svého lidu." (2 Moj 31,17.13.14) Byl dán také příkaz, aby neprodleně vybudovali stánek pro bohoslužby; lidé se mohli domnívat, že vzhledem k naléhavé potřebě svatostánku budou moct na jeho stavbě pracovat i v sobotu a že jim bude prominuto, nebudou-li sobotu zachovávat. Dostali však výstrahu, aby se takového omylu nedopustili. Ani takový posvátný úkol, jako je naléhavá stavba toho zvláštního díla pro Boha, nesmí je vést k tomu, aby přestoupili Boží den odpočinku.

Od té doby byl lid poctěn ustavičnou přítomností svého Krále. "Budu přebývat uprostřed Izraelců a budu jejich Bohem," "a místo bude posvěceno mou slávou." (2 Moj 29,45.43) Takové ujištění dostal Mojžíš.

Jako symbol Boží moci a ztělesnění jeho vůle dostal Mojžíš opis Desatera, vyřtý prstem samého Boha na dvou kamenných deskách (viz 5 Moj 9,10; 2 Moj 32,15.16), které měly být jako oko v hlavě chovány ve svatyni, která bude postavena jako viditelné místo pro bohoslužby.

Z někdejšího svého otrockého postavení byli Izraelští povýšeni nad všechny národy a stali se předmětem zvláštní péče Krále králů. **Bůh je vyčlenil z ostatního světa, aby jim mohl světit svaté poslání. Udělal z nich strážce svého zákona; podle Božího záměru měli Izraelští zachovat pro lidstvo znalost o Bohu.** Tak mělo nebeské světlo zářit světu, zahalenému v tmách, tak měl být slyšen hlas vybízející všechny národy, aby se odvrátily od modlářství a sloužily živému Bohu. Zachovají-li Izraelští věrnost svému poslání, stanou se mocnými na světě. Bůh bude jejich ochranou a

povýší je nad všechny druhé národy. Skrze ně bude světu zjeveno světlo a pravda Boží. Pod Boží moudrou a svatou vládou budou příkladem celému světu, že uctívání Boha je nadřazeno všem formám modloslužebnictví.

Výňatek z knížky E.G. Whiteové - Patriarchové a proroci – kapitola 27. (= Na úsvitu dějin)